

i Overensstemmelse med Straffeloven, som den til enhver Tid maatte være. Dertil sigter Ændringsforslaget under Nr. 18. Det andet Forslag gaar ud paa at klar- gøre, hvorledes Forholdet er, naar Værgeraadet finder at burde skride ind med sine Opdragerforanstaltninger overfor Børn, over hvem der ikke er afsagt Straffedom. Vigtigere end disse Forslag, som altsaa ikke tilsigte nogen Realitetsforandring, ere de Ændringsforslag, der stilles til § 10. Der er her en Hovedforskel fra Folketingets Affattelse, som hele Udvalget er enigt om, idet man mener, at det ikke bør være et tvungen Ombud at fungere som Tilsynsværge. Vi ere vendte tilbage til det af Regeringen og Kommissionen foreslaaede, at Værgen skal være en dertil egnet og villig Person. Man forudsætter altsaa her frivillige Kræfters Medvirken, og dem tør man sikkert ogsaa gøre Regning paa. Det kan i hvert Fald ikke nytte at gøre Hvervet til et tvungen Ombud, der i Regelen vil blive modtaget med Uvil- lie. Der vil altid være interesserede Mænd og Kvinder, som kunne og ville paatage sig Stillingen som Tilsynsværge. Dermed staar i Forbindelse, at man i det hele vil give Værgeraadet større Frihed, end § 10 giver det. Saaledes som denne nu er affattet, tænker den sig de forskel- lige Foranstaltninger som Trappetrin, der følge efter hinanden i en bestemt Orden, først Advarsel, derefter Beskikkelse af Til- synsværge og endelig bestemte Paalæg, medens det bør staa Værgeraadet ganske frit, om det vil vælge Nr. 1 eller Nr. 3 først. En saadan Frihed er foreslaaet ind- ført ved Ændringsforslagene Nr. 20 og 22.

Med Hensyn til Paragraffens 2det Stykke er Udvalget ikke enigt. Dette Stykke siger: „Værgeraadet skal, naar slette økonomiske Forhold i Hjemmet skøn- nes at være den egentlige Aarsag til Bør- nenes Vanrøgt, gøre Bestyrelsen for „De fattiges Kasse“ eller Kommunalbestyrelsen opmærksom paa Hjemmet, for at de for- nødne Foranstaltninger eventuelt kunne blive truffet.“ Naturligvis gives der her- ved intet Paalæg hverken til Bestyrelsen for de fri Fattiggasser eller Kommunal- bestyrelsen. Det staar disse Myndigheder frit for at foretage, hvad de selv finde rig- tigt. Da Værgeraadet fornuftigvis ikke kan paalægge dem at træffe bestemte For- anstaltninger, mente et Antal Medlemmer af Udvalget oprindelig, at det vilde være rime- ligst helt at stryge Bestemmelsen, der i Virkeligheden giver sig af sig selv. Men da man fra andre Sider dog mente, det

kunde være ganske godt at have denne Anvisning, kunde der heller ikke gøres nogen principiel Indvending derimod, og derfor har et Flertal paa 9 Medlemmer indskrænket sig til at foreslaa, at det sidste Punktum: „Hjælp af Kommunekassen i den Anledning har ikke Fattighjælps Følger“ skal udgaa, idet vi finde, at i alt Fald denne Bestemmelse er urimelig. Resultatet af den vil nemlig blive, at de fattige Hjem, der ere saa uheldige — ofte ved Forældre- nes egen Forsømmelse — at have uvorne Børn, kunne opnaa Fattighjælp uden Fattig- hjælps Følger, medens derimod fattige Forældre, som passe paa deres Børn saa- ledes, at der ikke er Anledning til at skride ind fra Værgeraadets Side, ikke ville kunne faa Fattighjælp uden at paadrage sig de sædvanlige Følger deraf. Bestemmelsen vil virke som en Præmiering af den første Klasse af fattige Forældre, hvilken vi ikke finde rimelig.

Saa kommer der en hel Række Æn- dringsforslag, som gaa ud paa tydeligere end sket at klare Forholdet mellem Værgeraad og Overværgeraad med Hensyn til deres gensidige Competence, og i Forbin- delse dermed Forholdet mellem Værgeraad og dets Formand og mellem Værgeraad og Overværgeraad og de beskikkede Tilsynsværger. Den Tanke, Lovforslaget maa antages at have haft, udtrykkes kortelig saaledes, at Værgeraadenes Competence strækker sig til de mere lempelige Indgreb i Forældrenes Raadighed over Børnene, som omhandles i § 10: Advarsler, Tilsyns- værgers Beskikkelse, bestemte enkelte Paa- læg, det vil sige alle de Indgreb, der ikke gaa saa vidt, at de gøre det nødvendigt at tage Børnene fra Forældrene. Paa dette Omraade er Værgeraadet kompetent. Der- næst kan det med Hensyn til de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om videregaaende Foranstaltninger: Børnens Fratagelse fra Forældrene, deres Anbringelse i andre Fa- milier, i Plejehjem, Børnehjem, Optagelses- hjem og Opdragelsesanstalter, træffe alle de paatrængende Foranstaltninger, der ikke tør udsættes, fordi det gælder en øjeblik- kelig Nødvendighed, hvis Afhjælpning ikke kan vente, til Overværgeraadet tager sin Beslutning. Derimod bør efter Udvalgets Opfattelse alle Beslutninger om endelige Foranstaltninger af den nysnævnte Art indstilles til Overværgeraadet. Disse af- gørende Beslutninger, der vedrøre Barnets Anbringelse udenfor Hjemmet og Forældre- myndighedens Fratagelse, bør aldrig kunne fattes af Værgeraadet paa egen Haand, men bør indstilles til Overværgeraadets